

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: S. C., nar. X
státní příslušnost Moldavsko
t. č. pobytem X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2023, č. j. OAM-1599/ZA-ZA12-ZA03-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu podanou dne 22. 11. 2023 jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť žalobce je státním příslušníkem Moldavské republiky (dále jen „Moldavsko“), kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu (§ 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění účinném od 1. 10. 2023). Žalobce žil ve vesnici X, okres X. Vzhledem k výpovědi žalobce a ke shromážděným informacím o zemi původu lze podle žalovaného považovat Moldavsko

v případě žalobce za bezpečnou zemi původu. Žalobce neprokázal opak.

2. Jako důvod žádosti žalobce uvedl obavu o život z důvodu konfliktu s jiným Moldavanem, který mu vyhrožuje, a dále soužití s partnerkou a dcerou, které jsou ukrajinské státní příslušnosti a žijí v ČR.
3. K prvnímu důvodu žádosti z výpovědi žalobce vyplynulo, že mu mělo být vyhrožováno prostřednictvím mobilního telefonu, přičemž zpráv v průběhu času ubývalo a poslední výhružku dostal před více než rokem. Žalobce výhružky nijak neřešil, nikomu nenahlásil ani se neobrátil na policii. Neuvedl ani žádnou skutečnost, na základě které by bylo možné se domnívat, že by mu byla v Moldavsku státní ochrana odmítnuta nebo že by pro něj nebyla dostupná. Žalovaný je přesvědčen, že pokud by žalobci bylo po návratu do země původu opět vyhrožováno nebo byl dokonce fyzicky napaden, může efektivně využít vnitřní ochranu domovské země.
4. K druhému důvodu žalovaný uvedl, že rodinné vazby k osobám s povoleným pobytem v ČR nejsou relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Dále poznamenal, že v rodném listu nezletilé není uveden žádný otec. Nelze mít proto za prokázané, že otcem nezletilé je žalobce.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítl, že žalovanému sdělil, že žije v ČR s družkou a dcerou, které jsou obě státními příslušnicemi válkou zasažené Ukrajiny. Důvody jeho žádosti byly primárně humanitární. Žalobce poukázal na svou rodinnou situaci, zejm. na to, že vychovává nezletilou dceru, přičemž nemůže následovat manželku do jejího domovského státu z důvodu ozbrojeného konfliktu a do Moldavska nemůže vycestovat z důvodu výhružek ze strany soukromé osoby.
6. Žalovaný podle žalobce pochybil, pokud nevypořádal důvody pro udělení humanitárního azylu. Tuto část výpovědi žalovaný zcela ignoroval, přestože se žalobce domnívá, že se nachází ve výjimečné rodinné situaci. Prokazatelně pečuje o nezletilou dceru a nepracující družku, a proto nemůže zanechat rodinu v ČR a zároveň nemá alternativu jiného bezpečného bydliště, kde by mohli společně pobývat. Je vadou řízení, pokud se žalovaný tímto důvodem žádosti nezabýval. Je-li proces hodnocení důkazů založen na jejich pořízení a následném vypořádání (a to nejprve izolovaně a poté ve vzájemném kontextu), má žalobce za to, že v tomto napadené rozhodnutí zaostává. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 Ads 17/2007-66, který se týkal požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí a odkázal na správní spis. Dodal, že výhružky soukromých osoby by bylo možné považovat za azylově relevantní pouze v případě, že by státní orgány žalobcovy země původu nebyly schopny nebo ochotny žalobci odpovídající pomoc poskytnout (viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2004, sp. zn. 4 Azs 185/2004). Pouhá nedůvěra ve státní instituce země původu nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37, nebo usnesení ze dne 5. 11. 2020, č. j. 9 Azs 193/2020-42).
8. Žalovaný je přesvědčen, že hlavním motivem žalobcovy žádosti byla snaha o legalizaci pobytu. V pohovoru uvedl, že se do Moldavska vrátit nechce, protože tam není práce ani normální školy. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ani rodinné vazby. Žalobce neuvedl žádné objektivní důvody, proč by se nemohl vrátit do vlasti, aby si

legalizoval pobyt v ČR. Jednání žalobce nelze považovat za upřímnou snahu o integraci do zdejší společnosti. Žalobce neprojevil zájem o mezinárodní ochranu po celou dobu svého pobytu v ČR. Poprvé vstoupil na území ČR v roce 2018, poté v prosinci 2021, ale o mezinárodní ochranu požádal poprvé až v srpnu 2023.

III. Posouzení žaloby soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 12. 12. 2023; žaloba byla odeslána dne 23. 12. 2023), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Žaloba není důvodná.
11. Žalobce brojí proti zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle kterého se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná, *„jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“*.
12. Moldavsko bylo zařazeno mezi bezpečné země původu vyhláškou č. 328/2015 Sb. [viz novely provedené vyhláškou č. 68/2019 Sb. (tehdy s výjimkou Podněstří) a následně vyhláškou č. 289/2023 Sb.].
13. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě aplikace institutu bezpečné země původu se uplatní vyvratitelná domněnka, že země původu dodržuje mezinárodní závazky v oblasti lidských práv, a že tedy žadateli nehrozí pronásledování ani vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Je proto na žadateli, aby tuto domněnku vyvrátil.
14. Například v usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020-32, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli [...]. Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“* Tentýž názor Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, V poslední době jej pak potvrdil např. v rozsudcích ze dne 30. 11. 2022, č. j. 2 Azs 214/2021-58, nebo ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23, a v usneseních ze dne 24. 2. 2022, č. j. 5 Azs 138/2021-16, ze dne 5. 1. 2022, č. j. 6 Azs 308/2021-22, ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020-29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020-34, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020-30, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020-34, či ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020-68.
15. Jediným důvodem pro přijetí žádosti žadatele pocházejícího z bezpečné země původu k věcnému přezkumu může být prokázání, že tuto zemi nelze ve vztahu k němu považovat za bezpečnou. Pokud tuto skutečnost nedoloží, podle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že *„[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje,*

zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“ Uvedená právní úprava (a konstantní judikatura k ní se vztahující, viz výše bod 14) umožňuje žalovanému v případě, že cizinec pochází z bezpečné země, se věcně nezabývat jeho žádostí o mezinárodní ochranu, pokud cizinec neprokáže, že v jeho případě nelze domovskou zemi považovat za bezpečnou.

16. V nyní posuzované věci se soud shoduje s žalovaným, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na to, že Moldavsko ve vztahu k němu za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Tvrzení žalobce byla nedostatečná k tomu, aby výše popsanou domněnku vyvrátila. Ve správním řízení žalobce spojoval své obavy s tvrzenými výhružkami ze strany jiného Moldavana, přičemž ke konfliktu mělo dojít v Maďarsku, kde s ním pracoval. Tento krajan žalobce viní z toho, že byl propuštěn ze zaměstnání. Žalobce dále uvedl, že od té doby se fyzicky neviděli, zpočátku mu však krajan psal sms zprávy každý den a chtěl po něm peníze, později psal jednou či dvakrát za měsíc. Poté, co si žalobce zrušil telefonní číslo, již nebyli v kontaktu. Od jiných lidí se však žalobce dozvěděl, že zmíněný Moldavan byl v ČR asi před dvěma lety a hledal žalobce.
17. V žalobě žalobce k tomuto tvrzenému vyhrožování neuvádí nic konkrétního. Pouze zcela obecně zmínil, že z důvodu výkružek soukromé osoby se nemůže vrátit do Moldavska a že nemá jinou alternativu bezpečného bydliště. Tato tvrzení však spojoval s udělením humanitárního azylu (k tomu viz dále body 24 a násl.) a netvrdil, že by mu z důvodů zmíněných výhružek měl být udělen azyl na základě některého z důvodů v § 12 zákona o azylu nebo doplňková ochrana. Z žaloby ani neplyne, že by žalobce zpochybňoval, že Moldavsko je bezpečnou zemí původu. V této souvislosti soud odkazuje na již zmíněný rozsudek rozšířeného senátu rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, podle kterého je žalobní bod způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž byl formulován.
18. Z tvrzení žalobce nahlížených v kontextu informací o zemi původu podle soudu neplyne, že by se žalobce nacházel v jakkoliv mimořádné situaci, kterou by nebylo možné řešit prostřednictvím vyhledání ochrany v zemi původu. Žalobce se kvůli tvrzeným problémům vůbec neobrátil na státní orgány země původu, nedal jim tak možnost mu ochranu poskytnout. Jak přitom vyplývá z výše citované judikatury, v případě bezpečných zemí původu platí presumpce dostupnosti vnitrostátní ochrany. Z ničeho nevyplývá, že by moldavská policie nebyla schopna žalobce před vznikem tvrzené újmy ochránit (ve vztahu k Moldavsku srov. např. výše zmíněná usnesení č. j. 5 Azs 138/2021-16 nebo č. j. 6 Azs 308/2021-22). Obecné tvrzení uvedené v průběhu správního řízení, podle kterého má zmíněný krajan, který žalobci vyhrožuje, „známé na policii“, nezbavilo žalobce povinnosti obrátit se nejprve na státní orgány v zemi původu. Žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možné dovozovat, že by mu policejní orgány jako celek (a nikoliv např. pouze konkrétní policista) nebyly ochotny nebo schopny poskytnout ochranu. Proti závěru žalovaného, že byl žalobce povinen nejprve vyhledat ochranu v zemi původu, nevznese v žalobě žádné námitky. Nelze proto než uzavřít, že žalobce neprokázal, že by Moldavsko nebylo v jeho případě bezpečnou zemí původu.
19. Krom toho nelze přehlédnout, že žalobcovy tvrzené obavy nejsou spojeny přímo s Moldavskem, resp. nejsou ve vztahu k této zemi omezeny. Osoba, která má žalobci vyhrožovat, je sice moldavského původu a žalobce uvedl, že po konfliktu v Maďarsku se měla vrátit do Moldavska, ale připustil, že neví, kde se tento krajan zdržuje a že měl před

dvěma lety hledat žalobce v České republice. Není proto vůbec zřejmé, že by žalobci od zmíněné osoby hrozilo nebezpečí v *Moldavsku* nebo že by mu tam hrozilo větší nebezpečí než v ČR.

20. Dále soud zdůrazňuje, že žalobce v žalobě nijak nezpochybnil zařazení Moldavska na seznam bezpečných zemí, ani nijak nerozporoval informace o zemi původu, z nichž takový závěr dovodil žalovaný. Žalobce např. neoznačil konkrétní informace použité žalovaným, které by podle něj byly nesprávné, neaktuální nebo jinak vadné, ani sám neodkázal na informace jiné. Soud je přitom vázán rozsahem a obsahem žaloby. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční, je proto na žalobci, aby v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. vymezil hranice soudního přezkumu (viz např. výše zmíněný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 3/2008-78, nebo usnesení téhož senátu ze dne 8. 3. 2011 č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). To platí i pro řízení o mezinárodní ochraně, včetně řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost z důvodu, že žadatel přichází z bezpečné země původu (srov. např. výše opakovaně zmíněné usnesení č. j. 6 Azs 308/2021-22, bod 9).
21. Z usnesení NSS ze dne 30. 11. 2022, č. j. 6 Azs 250/2022-24, které se týkalo rovněž žadatele z Moldavska, jehož žádost byla zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, lze dovodit, že při přezkumu rozhodnutí žalovaného založeného na konceptu bezpečné země původu je třeba klást důraz na konkrétní žalobní tvrzení. Pokud žalobce v žalobě neuvede žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly zpochybnit, že Moldavsko splňuje podmínky pro uznání jako bezpečná země původu, nebo se omezí se pouze na povšechné konstatování špatné bezpečnostní situace a porušování lidských práv, nemůže být jeho žaloba úspěšná (viz usnesení č. j. 6 Azs 250/2022-24, body 15 a 17).
22. Pro úplnost soud doplňuje, že si je vědom řízení o předběžné otázce ve věci C-406/22, C. V. *proti Ministerstvu vnitra*, která se týká některých aspektů vymezení bezpečných zemí původu, nicméně ve shodě s jinými krajskými soudy neposuzuje samotné zařazení určité země na seznam bezpečných zemí původu bez žalobní námitky (viz např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2022, č. j. 34 Az 29/2022-24, bod 20, a ze dne 23. 9. 2022, č. j. 34 A 43/2022-16, bod 25, nebo rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 1. 2023, č. j. 45 Az 7/2022-29; srov. také rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 22. 11. 2022, č. j. 72 A 37/2022-16, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2022, č. j. 20 A 29/2022-20; všechny tyto rozsudky se týkaly žalobců pocházejících z Moldavska). Takový postup je rovněž souladný s judikaturou opakovaně akcentovaným důkazním břemenem žadatele pocházejícího z bezpečné země původu. Z úřední povinnosti by soud musel přihlédnout pouze k tomu, pokud by zjistil, že v případě žalobce reálně hrozí porušení mezinárodního závazku *non-refoulement*. V posuzované věci však soud nemá pochybnost o tom, že porušení uvedeného závazku žádné okolnosti nenasvědčují. Soudu nejsou známy ani skutkové okolnosti, které by ve vztahu k Moldavsku, jeho klasifikaci jako bezpečné země původu bez dalšího vylučovaly (k obecné povaze skutečností, které by mohly představovat překážku hodnocení země jako bezpečné, srov. již shora zmíněný rozsudek č. j. 2 Azs 214/2021-58, bod 36). Z výše citovaného usnesení NSS č. j. 6 Azs 250/2022-24 lze dovodit, že ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti žádné takové okolnosti ve vztahu k Moldavsku nezjistil. Žalobce přitom pochází z okresu X, který leží v západní části země u hranic z Rumunskem.
23. Lze shrnout, že zařazení Moldavska mezi bezpečné země původu přeneslo na stranu žalobce břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně toho, že Moldavsko za bezpečnou zemi ve

vztahu k němu považovat nelze. Rozsah a obsah jím sdělených informací však v daném případě neodůvodňoval přijetí závěru, že by pro něj Moldavsko bezpečnou zemi původu skutečně nepředstavovalo. Tento závěr žalobce v žalobě účinně nezpochybnil.

24. Žalobci nelze přisvědčit ani v námitce, podle které se měl žalovaný výslovně zabývat tím, zda nebyly ve věci splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Podle § 16 odst. 4 platí, že *„Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
25. Žalovaný tedy není v případě využití institutu bezpečné země původu povinen odůvodnit neaplikaci § 14 zákona o azylu. Tento závěr potvrdil Nejvyšší správní soud v četné judikatuře, viz např. usnesení ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020-36, nebo výše citovaná usnesení č. j. 1 Azs 49/2020-32, č. j. 4 Azs 229/2020-34 či č. j. 3 Azs 129/2020-68.
26. Krom toho, humanitární azyl lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele, tzn. např. osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou. Žalobce ve správním řízení tvrdil, že na území ČR pobývají na základě víza za účelem strpění jeho družka a jeho dcera, které jsou ukrajinské státní příslušnosti. Krom toho, že žalobce není v rodném listu zapsán jako otec a že ani nijak nedoložil, že o nezletilou skutečně pečuje, se soud shoduje s žalovaným, že taková skutková tvrzení nejsou dostatečná k tomu, aby měl žalovaný vůbec povinnost zabývat se tím, zda žalobce případně nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu (srov. např. usnesení NSS ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26).
27. Žalobce netvrdil ani žádné výjimečné okolnosti, které by mu bránily v tom, aby si soužití s rodinnými příslušníky upravil prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Tvrzení o výhrůžkách ze strany krajana za takovou výjimečnou okolnost považovat nelze z důvodů, které soud popsal již výše. V tomto kontextu pak nelze přehlédnout ani žalobcovu „pobytovou historii“. V pohovoru totiž na otázku, proč požádal o mezinárodní ochranu poprvé až v srpnu 2023 (toto řízení bylo zastaveno a nynější věc se týká žalobcovy druhé žádosti) vypověděl, že mu bylo uloženo vyhoštění, druhá den si vzal advokáta, který tu žalobce „udržel“ rok a šest měsíců a pak žalobci řekl, aby požádal o mezinárodní ochranu.
28. Dále je třeba zdůraznit, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok, je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných a konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí proto v tomto ohledu podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu. Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (viz § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení NSS ze dne 24. 3. 2014,

č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Takové vady soud v napadeném rozhodnutí neshledal. Žalobcem uvedené důvody soud ve shodě s žalovaným nepovažuje za důvody zvláštního zřetele hodné. Takové důvody nevyplývají ani ze správního spisu. Samotná přítomnost rodinných příslušníků na území ČR udělení humanitárního azylu neodůvodňuje.

29. Soud se proto ve shodě s žalovaným konstatuje, že chce-li žalobce setrvat na území ČR, musí řešit svou situaci v režimu zákona o pobytu cizinců, prostřednictvím něhož lze zajistit i ochranu rodinného a soukromého života. Mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu cizinců, kteří pozbyli či nezískali pobytové oprávnění (viz např. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 46, č. 18/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 81, či usnesení ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016-59).
30. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný zjistil stav věci v rozsahu, který byl potřebný pro posouzení podmínek aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, jeho závěr o zjevné nedůvodnosti žalobcovy žádosti je souladný se zákonem a je s ohledem na okolnosti posuzované věci dostatečně a přezkoumatelně odůvodněn. Závěrem soud doplňuje, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení ve smyslu § 76 s. ř. s., které nebyly žalobcem výslovně namítány, pouze pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost či jiné vady, které by bránily přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, soud neshledal.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

31. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. února 2024

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.